

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 72/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 105/2016 z 31. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 105/2016 z 31. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že ██████████ (ďalej len „navrhovateľ“) si návrhom podaným Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) uplatnil voči sťažovateľke nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 56 642,10 €. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom z 3. júla 2009 tak, že návrh zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania v sume 15 657,64 €.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 294/2009 z 20. októbra 2011 tak, že rozsudok vo veci samej potvrdil a výrok o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci okresný súd rozhodol uznesením z 26. apríla 2012, ktorým zaviazal navrhovateľa nahradiť špecifikované trovy konania sťažovateľke a vedľajšiemu účastníkovi konania.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podali odvolanie navrhovateľ a sťažovateľka. O odvolaniach rozhodol krajský súd uznesením z 28. septembra 2012 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu v časti priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľke z 389,95 € na 11 709,42 €.

Na základe podnetu navrhovateľa podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie v časti výroku, ktorým krajský

súd zmenil výrok okresného súdu o náhrade trov právneho zastúpenia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

O mimoriadnom dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 z 8. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 8. marca 2016“) tak, že uznesenie krajského súdu z 28. septembra 2012 v časti, v ktorej zmenil výrok o náhrade trov právneho zastúpenia, zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 31. mája 2016 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu z 26. apríla 2012 tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy prvostupňového konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 2 832,11 €, spočívajúce v zaplatených preddavkoch na trovy znaleckého dokazovania vo výške 564,29 €, a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 113,06 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia k rukám právneho zástupcu sťažovateľky.

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 9. júna 2015, v ktorých sťažnosti smerovali proti Slovenskej republike – rozsudky vo veciach DRAFT – OVA, a. s., PSMA, spol. s r. o., a COMPCAR, s. r. o., v ktorých ESLP poukazoval na princíp právnej istoty a s tým súvisiacu limitovanú možnosť napadnúť právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu prostredníctvom mimoriadneho dovolania.

Sťažovateľka namieta, že jej nebol doručený podnet navrhovateľa na podanie mimoriadneho dovolania z 2. mája 2013, preto nemala možnosť posúdiť, či generálny prokurátor neprekročil v mimoriadnom dovolaní dôvody uvedené v podnete.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že podľa § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania nebolo prípustné, preto nebol daný dôvod na zásah najvyššieho súdu uznesením

z 8. marca 2016 do právoplatného uznesenia krajského súdu z 28. septembra 2012 prostredníctvom mimoriadneho dovolania.

Podľa sťažovateľky neexistovali také okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré by v zmysle judikatúry ESLP „zakladali právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia“.

Sťažovateľka následne poukazuje na právny názor najvyššieho súdu v uznesení z 8. marca 2016, podľa ktorého základom pre výpočet trov právneho zastúpenia by mala byť prisúdená suma, keďže výška plnenia bola závislá od úvahy súdu. S týmto právnym názorom sťažovateľka nesúhlasí, „nakoľko v danej veci nešlo o prípad predpokladaný ustanovením § 142 ods. 3 O. s. p. Navyše, rozhodnutie o výške plnenia závisí na úvahe súdu vtedy, ak súd určil výšku nároku postupom podľa § 136 O. s. p...“

Záver uvedený v uznesení najvyššieho súdu z 08. 03. 2016, že pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v tomto prípade je potrebné vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., je v rozpore s právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a s princípom rovnosti strán...

Záver, že až súdom prisúdená výška plnenia (nie žalobcom v žalobe uplatnená) je braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že účastník je zastúpený advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu, je v rozpore s princípom rovnosti strán a spravodlivé súdne konanie... Pre úplnosť je potrebné dodať, že takáto interpretácia navyše úplne popiera právo sťažovateľky na právnu pomoc a obranu proti žalobnému nároku za rovnakých podmienok ako žalobcovi.

Z § 12 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. (resp. § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) jednoznačne vyplýva, že tarifnou hodnotou je výška peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka. Je zrejmé, že žalobca sa žalobou na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 56 642,10 € (1 706 400,- Sk) podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. v platnom znení domáhal peňažného plnenia (uloženia povinnosti na peňažné plnenie). Je teda zrejmé, že nakoľko sa sťažovateľka proti takejto žalobe

žalobcu domáhajúceho sa peňažného plnenia bránila, právna služba sa týkala peňažného plnenia...

... Ustanovenie § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. (resp. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) je totiž aplikovateľné iba v prípade, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Skúmanie hodnoty veci, resp. práva je však v danom prípade irelevantné, pretože tarifná hodnota je podľa § 12 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. (resp. § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) určená podľa výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týkala...

... ak sa tarifná hodnota určuje podľa výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, nemožno súčasne tvrdiť, že nie je možné určiť hodnotu veci alebo práva...“.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na svoje vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, v ktorom odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 3/2006 a sp. zn. 1 M Cdo 1/2008. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd v uznesení z 8. marca 2016 „*žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyššie citovanými námietkami sťažovateľky. Dokonca ani neuviedol, z akých dôvodov sa odklonil od predchádzajúcej judikatúry (Rc 28/1970), keď neúspech žalobcu spočíval priamo v základe nároku.*“.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z 31. mája 2016 sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Z uznesenia krajského súdu z 31. 05. 2016 okrem iného vyplýva, že rozhodol v zmysle pokynov dovolacieho súdu a v súlade s jeho právnym názorom, ktorým je odvolací súd viazaný (str. 4).

Z identických dôvodov, ako sú uvedené v bodoch 2.1 až 2.9 tohto podania má sťažovateľka za to, že uznesením krajského súdu z 31. 05. 2016 boli porušené jej právo na pokojné užívanie majetku, právo na spravodlivé súdne konanie, právo na preskúmateľné súdne rozhodnutie, princíp právnej istoty, právo na právnu pomoc v súdnom konaní a princíp rovnosti strán v súdnom konaní podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru).“

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na to, že proti uzneseniu najvyššieho súdu z 8. marca 2016 podala sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá je vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6426/2016. V tejto súvislosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd „sťažnosť sťažovateľky zo 16. 05. 2016 vedenú pod sp. zn. Rvp 6426/2016 spojil na spoločné konanie s touto sťažnosťou a po predbežnom prerokovaní prijal obe ústavné sťažnosti na ďalšie konanie a po ich prijatí vydal tento nález:

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 08. 03. 2016 porušil právo sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a čl. 1 Dodatkového protokolu...

2. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 105/2016-706 z 31. 05. 2016 bolo porušené právo sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a čl. 1 Dodatkového protokolu...

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 08. 03. 2016 porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, právo na preskúmateľné súdne rozhodnutie a princíp právnej istoty podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

4. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 105/2016-706 z 31. 05. 2016 bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, právo na preskúmateľné súdne rozhodnutie a princíp právnej istoty podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 08. 03. 2016 porušil právo sťažovateľky na právnu pomoc v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

6. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 105/2016-706 z 31. 05. 2016 bolo porušené právo sťažovateľky na právnu pomoc v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 08. 03. 2016 porušil právo sťažovateľky na rovnosť strán v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

8. *Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 105/2016-706 z 31. 05. 2016 bolo porušené právo sťažovateľky na rovnosť strán v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*

9. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 z 08. 03. 2016 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 105/2016-706 z 31. 05. 2016 sa zrušujú a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa vec vracia na ďalšie konanie.*

10. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 3 000,- €, ktorú je jej povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

11. *Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám (právneho zástupcu sťažovateľky, pozn.)... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“.*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa č. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané

oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľka v sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu z 8. marca 2016 a napadnutým uznesením krajského súdu z 31. mája 2016. V úvodnej časti petitu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd spojil na spoločné konanie jej sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 6426/2016 – v ktorej namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu z 8. marca 2016 – s aktuálne prejednávanou sťažnosťou „*a po predbežnom prerokovaní prijal obe ústavné sťažnosti na ďalšie konanie a po ich prijatí vydal tento nález...*“. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že petit v prerokúvanej sťažnosti formuluje sťažovateľka s prihliadnutím na spojenie vecí a takto tento petit je zlúčením petitu zo sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6426/2016 a aktuálne prerokúvanej sťažnosti.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že v prerokúvanej sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým

uznesením krajského súdu z 31. mája 2016. Tento záver podporuje aj textová úprava záhlavia sťažnosti, v ktorej sťažovateľka vymedzuje subjekt, proti komu sťažnosť smeruje, a uvádza, že sťažnosť smeruje „*proti odporcovi: Krajský súd v Bratislave*“.

Ústavný súd následne pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť sťažovateľky z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z argumentácie sťažovateľky v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z 31. mája 2016 z „*identických dôvodov*“ ako namieta porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu z 8. marca 2016. Sťažovateľka takto predovšetkým spochybňuje právny záver najvyššieho súdu, ktorý tento vyjadril v uznesení z 8. marca 2016, podľa ktorého „*v prípade ak nebolo prisúdené žiadne plnenie z dôvodu zamietnutia návrhu, teda kde nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch (ako je to v danej veci), je potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu.*

Vzhľadom na uvedené je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd sa náležite nezaoberal otázkou, že v danej veci je potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

Vo vzťahu k aktuálne prejednávanej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd takto iba konštatuje, že krajský súd po vrátení veci najvyšším súdom bol viazaný právnym názorom najvyššieho súdu – čo aj uviedol v napadnutom uznesení z 31. mája 2016 – pričom vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd – pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny – rozhodol v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu. Ústavný súd nepreskúmaval ďalšie námietky sťažovateľky smerujúce proti uzneseniu najvyššieho súdu z 8. marca 2016 a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, keďže tieto sťažovateľka uplatnila už vo svojej skoršej sťažnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti neuvádza ďalšiu argumentáciu, ktorou by spochybňovala napr. správnosť výpočtu odmeny a príslušných náhrad krajským súdom v napadnutom uznesení. Ústavný súd zohľadnil aj to, že v odvolacom konaní mala sťažovateľka čiastočný úspech – v otázke neexistencie zákonných dôvodov na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP, v otázke platobného miesta pre zaplatenie priznanej náhrady a v otázke priznania odmeny za úkony právnej služby, ktoré pôvodne okresný súd nepovažoval za účelne vynaložené.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu z 8. marca 2016 bolo predmetom konania ústavného súdu o jej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 6426/2016. Ústavný súd v predmetnom konaní rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 427/2016 z 28. júna 2016 tak, že sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že ústavný súd považoval právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení z 8. marca 2016 o spôsobe určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za ústavne akceptovateľný.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým uznesením krajského súdu z 31. mája 2016 – na skutkovom základe, ktorý v sťažnosti uplatnila sťažovateľka – nie je daná príčinná súvislosť. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti. Osobitne ústavný súd poukazuje na to, že nerozhodoval o návrhu sťažovateľky na spojenie špecifikovanej veci na spoločné konanie s touto sťažnosťou aj z dôvodu, že v čase predbežného prerokovania tejto sťažnosti o sťažnosti sťažovateľky pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 6426/2016 tretí senát ústavného súdu už právoplatne rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018